

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Linnatüdruk maal

Romaan

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
A Little Bit Country
2007

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Siiri Hommik
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1990 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B04377720
ISBN 978-9949-82-577-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

ÜKS

„APPI! Tulekahju!“ karjus Rorie Campbell väikesest Briti sportautost välja karates. Kapoti alt tõusis pahvakutena suitsu, justkui oleks seal mõnele pahurale jumalale põletusohvrit toodud. Rorie jooksis üle tee ja märkas musta-valgekirjut lehma, kes üle karjamaa tema poole sammus ning siis latt-tara ees seisma jäi. Looma pruunid hingestatud silmad uurisid Roriet, otsekui imestades, millest kogu see segadus.

„Tegelikult ei ole auto isegi minu oma,“ lausus naine masina poole viibates. „See hakkas lihtsalt järsku suitsu välja ajama.“

Lehm vaatas talle tühja pilguga ja mäletsedes otsa ning loivas tagasi tohutu suure tammepuu varju.

„Ma arvan, et midagi läks põlema. Dan lööb mu maha,“ pomises Rorie ja vaatas, kuidas asjast mittehuvitatud lehm eemale lonkis. „Ma ei tea, mida teha.“ Ühtegi veekogu

silmapiiril ei paistnud ja nangunii polnud Roriel nõu, millega vett auto juurde tuua. Ta oli nii meeleheitel, et kurtis muret lehmale ja oli valmis eluka nõu kuulda võtma.

„Terekest.“

Rorie pööras kiiresti ringi ja seisis vastakuti raudja täkuga, kelle seljas istus üks mees. Siluett, mis mäenõlvale maheda pärastlõunase päikese taustale joonistus, nägi välja nagu jumalik ilmutus.

„Tere.“ Rorie usk saatuse heldusse muutus korraga kümme korda suuremaks. „Sa poiss, kui hea meel on mul teist inimest näha.“ Ta oli viimased kaks tundi teel olnud ja selle aja jooksul polnud talle ühtegi autot vastu sõitnud.

„Mis mureks?“ Sadula kriuksudes hüppas mees hobuselt maha osavusega, mis rääkis aastatepikkusest kogemusest.

„Ma... Ma ei teagi,“ ütles Rorie ja laiuatas meeleheitest käsi. „Kõik oli lihtsalt suurepärane ja siis järsku hakkas auto jubedalt suitsu välja ajama.“

„See on aur.“

„Aur! Sa tahad öelda, et auto ei läinudki põlema?“

Mees heitis ohjad üle hobuse pea ja kõndis sportauto kapoti juurde. Alles nüüd mõistis Rorie, et tegemist polnudki mehe, vaid poisikesega. Kuueteistkümnendaastase või siis veidi vanemaga. Mitte, et see oleks midagi muutnud. Ta oli tänulik, et keegi appi oli tulnud. „Minu sõber käis peale, et ma võtaksin Seattle'isse sõitmiseks tema MGB sportauto,“ ohkas Rorie. „Oleksin pidanud teadma, et kui midagi juhtub, pole mul aimugi, mida ette võtta. Oleksin pidanud teadma...“

Poiss tõmbas kulunud teksade taskust suure siniste tähtedega rätiku, mässis selle ümber käe ja kergitas auto kapotikaant. Täpselt samal hetkel, kui ta kapoti üles tõstis, tõusis sealt valge aurupilv, mis meenutas õudusfilmidest nähtud udust surnuaeda.

„Ma... mõtlesin, et söidan mööda teed, kus on ilusamad vaated,“ selgitas Rorie ja lehvitas suure hooga kätt, et näo eest auru minema ajada. „Saja miili kaugusel bensinijaamas ütles müüja, et maastik on siin imeilus. Ütles, et kui kiirteele lähen, jään ilma Oregoni kaunimatest vaadetest.“ Rorie sai aru küll, et jahvatas kontrollimatult, aga ta polnud varem taolist olukorda kogenud ega end nii abituna tundnud.

„Kui minu käest küsida, siis pole siin mitte ainult Oregoni, vaid terve riigi kõige kaunim maastik,“ pomises poiss hajameelselt ise kapoti all musti juhtmeid uurides.

Rorie heitis pilgu kellale ja oigas. Kui ta kella kuueks Seattle'is pole, jääb ta hotelli broneeringust ilma. Puhkus polnud hästi alanud – üldsegi mitte. Ja tal oli järgnevate nädalate suhtes nii kõrgeid lootusi hellitanud.

„Ma arvan, et su jahutussüsteem lekib.“ Teismeline noor-
mees ütles seda viisil, nagu teaks ta, millest räägib. „Aga kuna välismaa autod on igasugust uhket nodi täis, on raske midagi rohkemat öelda. Clay teab täpsemalt.“

„Clay?“

„Minu vend.“

„Kas ta on automehaanik?“ Rories tärkas lootuskiir.

„Ta on päris palju autodega kokku puutunud, aga mehaanik ta pole.“

Rorie tuju langes järsult ja ta näris alahuult. Kõigepealt pidi ta telefoni juurde pääsema. Ta organiseerib autoparanduse, helistab siis hotelli ning palub, et nad tuba ära ei annaks. Oleneb muidugi, kui kaugel nad lähimast linnast asusid, aga Rorie pakkus, et autoabi saabumiseks läheb umbes tund ja siis veel üks, et tema auto garaaži toimetada. Kord juba seal, ei tohiks remont liiga kaua aega võtta. Kui raske saab olla jahutussüsteemi parandamine?

„Kust ma telefoni leiaksin?“

Noormees muigas ja viipas hobuse suunas. „Kohe seal mäe taga...“

Rorie rahunes. Vähemalt pääseb ta kohe telefoni juurde.

„... umbes kümne miili kaugusel,“ lõpetas poiss lause.

„Kümme miili?“ Rorie vajus kogu kehaga vastu autot. Viimane kord, kui ta maalilise maastiku pärast kõrvaltee valib ja viimane kord, kui ta laseb Danil endale augu pähe rääkida ja tema autot laenab!

„Ära muretse, sa ei pea kõndima. Seikleja saab meie mõlemaga hakkama. Sa ei paista eriti raske olevat.“

„Seikleja?“ Rorie hakkas tundma, et ta ainult kordab poisi lauseid.

„Minu hobune.“

Rorie silmitses tätku, kes oli langetanud pea, et mäeküljel kasvavat rohtu proovida. Ta vaatas looma tähelepanelikumalt ja mõistis alles nüüd, kui erakordselt suure elukaga tegu oli. Viimati oli Rorie hobuse seljas istunud lapsena. Aga poniga aeglaselt ringiratast sõitmine, saatjaks kamp

teisi kuueaastaseid, polnud just mälestus, millest enesekindlust ammutada.

„Sa... sa tahad, et ma sinuga koos ratsutaksin?“ Tal oli seljas suvekleit ja hobuse selga ronimine töotas tulla... huvitav. Ta seiras täkku ja juurdles, kuidas küll õnnestuks tal väarikust kaotamata sadulasse saada.

„Sul on kleit seljas ja ratsutamine võib raske olla.“ Kulm kahtlevalt kipras, hõõrus poiss lõuga.

„Ma võin oodata, kuni keegi veel mööda sõidab,“ pakkus Rorie.

Poiss lükkas laiaäärelise kaabu nimetissõrmega kuklasse. „Seda võid sa teha küll,“ venitas ta, „ja kui sul veab, siis üle päeva sul oodata ei tule.“

„Jumal küll!“

„Eks ma võin ka tagasi koju minna ja pikapiga tagasi sõita,“ pakkus poiss.

Lahendus oli Rorie arvates geniaalne. „Kas sa oleksid nii kena? Kuule, ma tasun hea meelega su vaeva.“

Noormees heitis talle kummastava pilgu. „Miks sa seda tegema peaksid? Ma käitun lihtsalt nagu hea naaber ikka.“

Rorie naeratas talle. Enamiku aja oma elust oli ta elanud San Franciscos ja armastas linna jäägitult, aga kui sellest ka tema elu oleks sõltunud, poleks ta suutnud öelda, mis nime kandsid üle koridori elavad mees ja naine. Linnas hoidsid inimesed omaette.

„Muide,“ lausus poiss käsi eresinisesse rätikusse pühkides, „minu nimi on Skip. Skip Franklin.“

Ülevoolavalt tänulik, et poiss oli siiakanti sattunud, surus Rorie innukalt ta kätt. „Rorie Campbell.“

„Meeldiv kohtuda.“

„Sama siin, Skip.“

Noormees muigas. „Ära siit siis kuhugi kaugemale mine, ma olen kohe tagasi.“ Ilmselt meenus Skipile midagi, sest ta jäi korraks vait. „Kindel, et sul midagi üksiolemise vastu ei ole?“

„Oh, päris kindlasti mitte. Ära minu pärast muretse.“ Ta ajas jalad harki, tõstis käed ette ja võttis sisse klassikalise karate asendi. „Ma suudan enda eest seista. Ma olen kolmes enesekaitsetrennis käinud.“

Skip itsitas, lonkis Seikleja juurde ja hiivas end sadulasse. Paari minutiga oli ta mäeharja taha kadunud.

Rorie vaatas kuni poiss silmist kadus, läks siis rohusele mäekünkale ja võttis kleiti hoolikalt üle põlve tõmmates istet. Lehm, kellega ta ennist vestelnud oli, vaatas tema suunas ja Rorie tundis, et peab olukorda selgitama. „Ta läks abi järele,“ hüüdis ta. „Ütles, et head naabrid teevad ikka nii.“

Loom ammus valjult.

Rorie naeratas. „Ma arvan sama.“

Möödus tund, mis Roriele tundus olevat elu pikim. Päike lõõmas täies hiilguses ja ta tundis, et närbub iga minutiga järjest enam. Just siis, kui ta hakkas kahtlustama, et oli Skip Franklini ette kujutanud, kuulis ta mootorimürinat. Ta hüppas jalule ja vaatas kätt silme ette tõstes teele. Oligi Skip, kes tohutul masinal istudes otse tema poole sõitis.

Rorie neelatas. Tema rüütellik päästja saabus kohale traktoril!

Skip võttis peast kaabu ja lehvitas. Isegi nii kaugelt nägi Rorie poisi laia naeratust.

Rorie lehvitas rammetult vastu, aga tema naeratus oli kahtlev. Kahest võimalikust transpordivahendist eelistas ta täkku. Armas taevas, traktoril oli ainult üks iste. Kuhu plaanis Skip teda istuma panna? Mootorile?

Skip jõudis auto juurde ja jättis traktori seisma. „Clay ütles, et me ei tohiks autot tee peale jätta ja peame ta puksiiri võtma. Sa ei ole ju vastu?“

„Sinu venna sõna on mulle seaduseks.“

„Ta peaks iga minut siia jõudma,“ seletas Skip istmelt alla hüpates. „Clay pidi enne paar asja korda ajama.“

Rorie noogutas ja oli tänulik, et võimalused olid laienenud.

Paar minutit hiljem kuulis ta uuesti mootorimürinat. Nüüd tegi seda uuemat marki veoauto, mis vajab aga hädasti ülevärvimist. Parempoolne poritiib oli kõvasti mõlksis ja värvi alt paistis rooste.

„Ongi Clay,“ teatas Skip ja osutas peaga kurvilise tee poole.

Rorie pühkis kleidilt kiiresti rohulibled. Lõpetanud, tõstis ta pilgu ja nägi autost väljumas pikka musklis mees. Jalas olid tal teksad, seljas teksapluus ja peas silmadele tõmmatud kaabu. Kui Rorie märkas, millise meheliku graatsiaga Skipi vend liikus, ahmis ta õhku. Clay Franklin pani fantaasia tööle. Ta kehastas kõike, mida Rorie oli kunagi tõeliselt